

usnesením, proti němuž jest jakýkoli další opravný prostředek vyloučen, ježto odvolací soud podle § 31 zákona rozhoduje tu s konečnou platností.

Čís. 14589.

Spravením knihovního záznamu práva zástavního k zajištění peněžité pohledávky nabývá se knihovního práva s účinkem od chvíle, kdy byla podána žádost o záznam a vzniká pro oprávněného oddělné právo podmíněné spravením záznamu, kterého se vyrovnací řízení nedotýká a které lze přivést po spravení k platnosti i za trvání vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R I 858/35.)

Pro vymáhající věřitelku byla k zajištění její pohledávky povolena zajišťovací exekuce knihovním záznamem práva zástavního (§ 374 ex. ř.) ze dne 9. května 1933 na nemovitosti povinné. O jmění povinné bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 10. ledna 1934. Usnesením ze dne 10. září 1934 povolil p r v ý s o u d vymáhající věřitelce přeměnou zajišťovací exekuce záznamem práva zástavního uhražovací exekuci vkladem práva zástavního. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl s poukazem na ustanovení § 12 vyr. řádu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Ustanovení § 12 odst. 1 vyr. ř., že po zahájení vyrovnacího řízení nelze na dlužnických věcech nebo právech pro pohledávky, které nemají přednostního práva, nabytí soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího, vztahuje se jen na exekuční kroky, kterými má být práva toho teprve nabyto, tedy na nové exekuce, protože práva na oddělné uspokojení nejsou dotčena zahájením vyrovnacího řízení. Knihovní záznam práva zástavního k zajištění peněžité pohledávky (§ 374 ex. ř.) působí nabytí knihovního práva za podmínky, že bude potom spraven (§ 8 čís. 2, § 40 knih. z.), tu pak s účinkem od té chvíle, kdy byla podána žádost o záznam. Tímto okamžikem vzniká pro oprávněného oddělné právo, kterého se vyrovnací řízení nedotýká a které lze přivést po spravení k platnosti i za trvání vyrovnacího řízení.

V souzeném případě bylo zástavní právo zaznamenáno dne 9. května 1933, vyrovnací řízení bylo zahájeno usnesením krajského soudu obchodního v Praze z 10. ledna 1934. Nespadá proto nabyté právo zástavní pod ustanovení § 14 odst. 1 vyr. řádu a může proto vymáhající strana vésti exekuci uhražovací bez ohledu na vyrovnací řízení.

Čís. 14590.

K § 301 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n.

Dožadovaný soud může samostatně zkoumati, jsou-li splnění formální předpoklady, které zákon určuje pro jeho úkon.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R I 993/35.)

V berní exekuci berního úřadu v J. H. proti Josefu Č-ovi vznesla Ludmila Č-ová odpor u exekučního úřadu podle § 357 zák. čís. 76/27 sb. z. a n., jímž domáhala se vyloučení zabavených svršků z exekuce, tvrdíc k nim vlastnické právo. Exekuční úřad požádal okresní soud v J. H. o přísežný výslech odporovatelčin o údajích jejího odporu s tím, by odporovatelka byla vyzvána předložit seznam svého jmění. Prvý soud návrhu vyhověl, rekursní soud k stížnosti Ludmily Č-ové návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V dovolacím rekursu se připouští, že při dožádání berního úřadu o přísežný výslech neběželo o úkon, jaký má na mysli § 47 ex. ř., a že nešlo ani o výslech, který by měl sloužiti k vyřízení sporu, jež Ludmila Č. podala ve smyslu § 357 zákona čís. 76/27 sb. z. a n. za berní exekuce, jež byla prováděna proti jejímu manželvi. Dovolací rekurs doličuje, že prý tento odpor byl pouze popudem k dožádání o výslech, který berní úřad jako úřad vymáhající uznal za potřebný v exekuční věci berní proti Josefu Č. a to ve smyslu § 347, 301 odst. 5 cit. zákona. Než dožádání svým obsahem nevyhovuje předpisům § 301 cit. z. a příslušné části prováděcího nařízení čís. 175/27 sb. z. a n., protože neobsahuje přesně a jasně formulované otázky, pokud by šlo o hospodářské poměry povinného dlužníka; z obsahu dožádání jest jasné, že výslech měl za účel jenom to, co se v dovolacím rekursu vylučuje, totiž šetření o poměrech Ludmily Č. a to jenom k vyjasnění odporu, který uplatnila v exekučním řízení prováděném proti manželovi. K tomu však přísežný výslech ve smyslu § 301 cit. z. neslouží a vymáhající úřad, jemuž sice v takovém nesporném řízení přiznati je povahu účastníka a tedy také právo k rekursu (§ 37 zákona čís. 100/31 sb. z. a n.), nemá tedy příčiny pokládati se za zkrácena, když rekursní soud za těchto okolností odepřel provedení přísežného výslechu. Soud není tu jenom prováděcím orgánem, nýbrž může samostatně zkoumati, jsou-li splněny formální předpoklady, které zákon pro jeho úkon určuje; v souzeném případě nepřekročil těchto mezí, protože za daných okolností byl by měl vlastně provést přísežný výslech Ludmily Č. v její vlastní věci, o čemž sám dovolací rekurs připouští, že by se nesrovnávalo se zákonem a jeho tendencí (anal. odst. 5 připomínek k § 301, odst. 5 v prov. nařízení čís. 175/27 sb. z. a n.).

Čís. 14591.

K výkladu §§ 427 a 428 obč. zák.

Z ujednání, že kupitel zatím ponechá koupené zboží u prodávacího a že mu je dává do komisionálního prodeje, neplyne, že zcizitel dal způsobem naznačeným v § 428 ex. ř. najevo vůli, že bude napříště držeti věc jménem žalobcovým.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, Rv I 2217/33.)